

РЕШЕНИЕ

№ 6105

гр. София, 05.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 29.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2137** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба с вх. № Е-13-62-116 от 13.02.2020 г., подадена от [фирма], със седалище и адрес на управление: [населено място], Столична община, район „М.“, [улица], вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК:[ЕИК], чрез юрисконсулт Р. Б. срещу Решение № Ж-53 от от 23.01.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което в производството по чл. 22, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ и на основание чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 за лицензиране на дейностите в енергетиката на [фирма] са дадени задължителни писмени указания. Жалбоподателят поддържа жалбата с наведените в нея основания, а именно – незаконосъобразност на оспорваното решение, поради противоречие с материалноправни разпоредби и съществени нарушения на административно-производствените правила и желае постановяване на решение в този смисъл. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), чрез юрисконсулт Н. Н., оспорва жалбата и заявява твърдение за законосъобразност на оспорения акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства и становището на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

В Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ е постъпила жалба с вх. № Е-13-62-116 от 02.12.2019 г., подадена от П. Ц. П. – управител на [фирма] с адрес на управление: [населено място] бряг, [улица] срещу „Условията на присъединяване“ на обект за производство на електрическа енергия към електроразпределителната мрежа, определени в Становище № [ЕГН]/13.08.2019 г., изготвено от [фирма]. Предвиденият за изграждане енергиен обект е „Фотоволтаична централа с мощност до 30 kW“ (ФЕЦ), находяща се в УПИ-196, кв. 46, [улица], [населено място], [община], област П..

С жалбата се оспорва записът в т. 6 от становището, чрез който на [фирма] се вменява чрез цената на присъединяване да заплати „всички разходи, които разпределителното дружество ще направи за реконструкцията на мрежа НН от ст. 10 до мястото на присъединяване – ст. 33, както и разходите за присъединяване по т.2.3 и 3.1“

Жалбата отговаря на изискванията на чл. 142 и сл. от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3).

С писмо с вх. № Е-13-62-116 от 30.12.2019 г., [фирма] изразява становище по жалбата, като остоява позицията си и твърди, че „липсва възможност присъединяването на обекта да се осъществи посредством съществуваща въздушна мрежа, без нейната реконструкция в посочения участък...“

Дружеството твърди, че „съгласно чл. 37 от Наредба № 1 от 14.03.2017 г. за регулиране на цените на електрическа енергия (Наредба № 1), цената за присъединяване на обект на производител на електрическа енергия по чл. 24, ал. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници /З./ е индивидуална и включва всички разходи за изграждане на съоръженията за присъединяване към съответната разпределителна мрежа.

След като се е запознала със становищата на страните и е събрала и обсъдила всички относими към казуса доказателства КЕВР се е произнесла с Решение № Ж-53 от 23.01.2020 г., с което е приела подадената от [фирма] жалба за основателна и е дала задължителни указания на електроразпределителното дружество да издаде и предостави на жалбоподателя становище за присъединяване по реда на чл. 91 от Наредба № 6 с посочена цена за присъединяване съгласно чл. 29, ал. 9 от З., чл. 37 от Наредба № 1, която включва разходите за изграждане на съоръженията за присъединяване към съответната мрежа, отговаряща на нормативните изисквания на чл. 27 от З..

В законоустановения срок [фирма] обжалва Решение Ж-53 от 23.01.2020 г. на КЕВР, като в жалбата се твърди че същото е незаконосъобразно, поради противоречие с материалноправни разпоредби и постановено при съществени нарушения на административно-производствените правила.

Твърди, че КЕВР е приела жалбата на [фирма] за основателна, но не е дала указания по прилагането на закона, а е наложила принудителна административна мярка по смисъла на чл. 201, ал. 2, т. 1, буква „а“ от Закона за енергетиката, като е разпоредила на лицензианта [фирма] да предприеме определени действия и е дала срок за извършването им, което е посочено в жалбата като съществено нарушение на административно-производствените правила. Твърди се също така, че КЕВР не е съобразила, че съгласно чл. 37 от Наредба № 1 от 2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия и чл. 29, ал. 9 от Закона за енергията от възобновяеми източници /З./, индивидуалната цена за присъединяване на обект на производител на

електрическа енергия по чл. 24, ал. 1 от З., която включва всички разходи за изграждане на съоръженията за присъединяване към съответната разпределителна електрическа мрежа се определя от методика, приета от КЕВР. В жалбата се твърди, че КЕВР не е изпълнила това свое задължение и към настоящия момент няма изработена методика в съответствие с чл. 37 от Наредба № 1 и чл. 29, ал. 9 от З., посредством която да се определи цена за присъединяване на обект на производител на електрическа енергия по чл. 24, т. 1 от З. и в този смисъл [фирма] е в обективна невъзможност да изпълни диспозитива на Решение Ж-53 от 23.01.2020 г. и да посочи цена за присъединяване, която да кореспондира на нормативните изисквания на чл. 37 от Наредба № 1 и чл. 29, ал. 9 от З..

Изтъква се, че с така постановените от [фирма] условия за присъединяване на фотоволтаичната централа не е изпълнен състава на чл. 27, ал. 2 от Закона за енергията от възобновяеми източници. Записаната в становището „реконструкция“ не представлява нови видове работи, с които се изграждат нови съоръжения или се възстановява експлоатационната годност на стари енергийни съоръжения, водещо до подобряване на качеството на предоставяната електрическа енергия, съгласно одобрените от КЕВР стандарти.

В жалбата се посочва още, че с постановеното решение КЕВР е нарушила заложения в чл. 23, т. 4 от Закона за енергетиката принцип за осигуряване на баланс между интересите на енергийните предприятия и клиентите, като от една страна КЕВР натоварва електроразпределителното дружество да извърши разходи, които служат за присъединяване на един производител, а от друга, поставя същия в благоприятстващо положение без да го натоварва със задължения за поемане на разходите за техническите мероприятия, неизпълнението на които би довело до влошаване на показателите на предоставяната електрическа енергия на вече присъединени към мрежата клиенти.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е допустима.

По съществото ѝ съдът взе предвид следното:

Оспорваното решение е издадено от компетентния затова независим специализиран държавен орган – КЕВР в рамките на правомощията му регламентирани в чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във вр. с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03/2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

Решението е валидно, обективизирано в предвидената от закона писмена форма.

Решението съдържа подробни мотиви, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. Спазена е процедурата по провеждане на административното производство.

Оспорваното решение е постановено при спазване на материалния закон.

Присъединяването на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници към разпределителната мрежа с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, е регламентирано в чл. 24, т. 1 от З.. Подробната регламентация на реда за присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24,

т. 1 от 3. се съдържа в Глава пета, Раздел II от НАРЕДБА № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи (Наредба № 6), обектите на клиенти и производители на електрическа енергия се присъединяват към съответната електрическа мрежа при технически условия и начин, определени от съответния мрежови оператор.

М. оператор [фирма] е определил техническите условия в становището за присъединяване на ФЕЦ на жалбоподателя. Жалбата не е срещу посочените технически условия, а срещу цитираното искане в т. 6 за начина на формиране на цената на присъединяване, включваща и разходите на дружеството за реконструкция на елементите на съществуващата разпределителна мрежа.

Мястото на присъединяване съгласно т. 1 от становището е: „стълб № 33 от въздушната мрежа НН – клон „Б“ на ТП 5, [населено място], PL_1705“.

Съгласно чл. 29 от Наредба № 6, границата на собственост на електрическите съоръжения са изходящите клеми на средството за търговско измерване (СТИ), монтирано в ел. Табло (ЕТ). В случая ЕТ е предвидено за монтаж в стълб № 33.

Посоченото задължение на клиента в т. 3.2 от издаденото становище, да изгради кабелната линия, след границата на собственост на електрическите съоръжения от изходящите клеми на СТИ в ЕТ на стълб № 33, до електрическа уредба 0.4 kV на ФЕЦ в имота, както и предвидените съоръжения за изграждане в т. 2.1, 2.2, 3.3 и 3.4, изборени в т. 5.1 от становището, са в съответствие с разпоредбите на чл. 27, ал. 1 от 3. и правилно са посочени, че се изграждат от производителя и остават негова собственост.

Съгласно чл. 27, ал. 2 от 3., разходите за изграждане на съоръжения за присъединяване на енергийния обект на производител към съответната мрежа от границата на собственост на електрическите съоръжения до мястото на присъединяване, както и предвидените за развитие, включително реконструкция и модернизация на електрическите мрежи във връзка с присъединяването, са за сметка на собственика на съответната мрежа.

Това означава, че всички съоръжения за присъединяване, преди границата на собственост на енергийните съоръжения – изходящите клеми на СТИ, до мястото на присъединяване, както и посочените в т. 3 от становището разходи за прокетиране и изграждане на „реконструкция на мрежа НН на ТП 5, кл. Б с проводник тип УИП 3x50+54, 6 мм² и нови стълбове съгласно изискванията на дружеството“, трябва да се извършат от и за сметка на [фирма], собственик на съответната мрежа. Съдът намира, че въпросните неправилно са посочени от дружеството като елемент от цената за присъединяване, която трябва да заплати производителят.

В чл. 29, ал. 9 от 3. е посочено, че цената за присъединяване на енергиен обект по чл. 24 е индивидуална. Тя включва разходите за изграждане на съоръженията за присъединяване към съответната мрежа. Цената се определя по Наредба № 1 от 14 март 2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия, като в чл. 37 от Наредбата е възпроизведен текстът на чл. 29, ал. 9 от 3..

Цената на присъединяване на обекти на производители по чл. 24 от 3. е индивидуална и включва разходите за изграждане на съоръженията за

присъединяване.

Видно от горепосоченото, в случая се касае за изграждане на енергиен обект по чл. 24, т. 1 от З.. Разходите за присъединяването му са за сметка на производителя в частта съгласно чл. 27, ал. 1 от З., а в частта съгласно чл. 27, ал. 2 от З. са за сметка на собственика на съответната мрежа.

Чрез дължимата цена за присъединяване на обекта, производителят ще заплати само разходите за изграждане на присъединителни съоръжения от мястото на присъединяване към разпределителната мрежа, до границата на собственост на електрическите съоръжения.

Съгласно § 1, т. 33 от Допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката: „Място на присъединяване към електрическата мрежа“ е всяка от точките в контрукцията на преносната или разпределителната мрежа, към която са свързани съоръженията за присъединяване на потребители и производители“.

Съдът счита, че предвидените сторително-монтажни работи в технически условия за присъединяване преди мястото на присъединяване не са в обхвата на присъединителните съоръжения. Те имат характер на модернизация и реконструкция, макар и наложена според мрежовия оператор на разпределителната мрежа, от присъединяването на обект „Фотоволтаична централа с мощност до 30 kW“ в [населено място], [община].

Разходите за изпълнение на техническите условия за присъединяване, които не касаят съоръжения за присъединяване, са за сметка на собственика на мрежата и не се включват в дължимата цена за присъединяване.

С оглед гореизложеното съдът счита, че издаденото Становище № [ЕГН] от 13.08.2020 г. от [фирма] за присъединяване по чл. 24, т. 1 от З. противоречи на закона, поради което КЕВР обосновано е приела подадената от [фирма] жалба с вх. № Е-13-62-116 от 02.12.2019 г. за основателна. В тази връзка правилен и законосъобразен се явява изводът на КЕВР, че електроразпределителното дружество следва да издаде и предостави на [фирма] ново становище за присъединяване по реда на чл. 91 от Наредба № 6 с посочена цена за присъединяване съгласно чл. 29, ал. 9 от З., чл. 37 от Наредба № 1, която включва разходите за изграждане на съоръженията за присъединяване към съответната мрежа, отговаряща на нормативните изисквания на чл. 27 от З..

С оглед изложеното дотук, оспореното Решение № Ж-53 от от 23.01.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ се явява законосъобразно на всички основания, посочени в чл. 146 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноси.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 46 състав

РЕШИ:

ОХВРЪЛЯ жалбата на [фирма] чрез юрисконсулт Р. Б. срещу Решение № Ж-53 от от 23.01.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което на електроразпределителното дружество са дадени задължителни указания да издаде и предостави на жалбоподателя становище за присъединяване по реда на чл. 29, ал. 9 от З., чл. 37 от Наредба № 1, която включва разходите за изграждане на съоръженията за присъединяване към съответната мрежа, отговаряща на нормативните изисквания на

чл. 27 от З..

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: